

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. H.**
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00 Ostrava,
Stodolní 834/7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023 č. j. OAM-399/LE-VL12-LE24-2022,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce namítal, že žalovaný neshromáždil dostatek informací o zemi původu. Informace jsou jen povrchní a nezabývají se skoro vůbec uplatňováním práv v Marockém království. V napadeném rozhodnutí citované zprávy o Maroku nevyhovují obsahově požadavkům přílohy I Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Dle článku 37 odst. 3 směrnice se vymezení země jako bezpečné musí zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. V tomto případě to dodrženo nebylo a žalovaný vycházel z méně podstatných zpráv a informací, byť z roku 2022, a byla tedy zachována pouze aktuálnost těchto nedostatečných zpráv. Zprávy nejsou shromážděny z vícero zdrojů dle požadavků uvedené směrnice. Žalobce dále konstatoval, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmiňoval a kladl důraz na to, že mu hrozí ublížení na zdraví až zabití. Hrozí mu tedy vážná újma dle zákona o azylu. Své obavy z věřitele, od něhož si v Maroku půjčil peníze, ve své výpovědi ve věci správního řízení o jeho vyhoštění nezmiňoval, neboť to v danou chvíli nepovažoval za relevantní. Jako důvodné to považoval v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Závěr žalovaného, že jeho tvrzení o údajných potížích ve vlasti a hrozícím nebezpečí, jsou do značné míry pochybná, je čistou spekulací žalovaného. Tento závěr není žádnými podklady podložen. Takový postup žalovaného nelze považovat za správný a zákonný. Žalovaný si neopatřil žádné relevantní podklady, na základě kterých by mohl jeho tvrzení označit za pochybné.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Odkázal rovněž na relevantní judikaturu. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení o správním vyhoštění vedeném Policií ČR dva týdny předtím, než žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, se o žádném nebezpečí, které by mu v Maroku hrozilo, vůbec nezmiňoval a za důvod svého odjezdu z Maroka označil výhradně špatnou ekonomickou situaci. Na výhrůžky svého souseda – věřitele kvůli nesplácenému dluhu se pak rozpomněl až při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nebezpečí by mu přitom muselo být známo a jeho význam patrný již při řízení o správním vyhoštění vedeném Policií ČR, pokud by bylo skutečné a jeho obavy z tohoto nebezpečí natolik intenzivní, aby právě kvůli němu opustil svoji vlast, jak tvrdil při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu 5. 1. 2023. Pro úplnost žalovaný podotkl, že rozdílně žalobce vypovídal i ohledně své cílové země, tedy zda jí byla Itálie, jak tvrdí při řízení o vyhoštění, anebo Rakousko, dle jeho výpovědi při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či dokonce ČR, jak tvrdil též při tomto pohovoru., když uvedl, že do ČR přicestoval, protože chce zde žít a pracovat K žalobcovým tvrzeným obavám z výhrůžek souseda – věřitele žalovaný uvedl, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což tedy v případě žalobce neplatí. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotně odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Ani to však v případě žalobce nelze konstatovat. Žalobce totiž neprokázal, že by mu příslušné marocké státní orgány odmítly ochranu poskytnout, či že by nebyly schopny ji poskytnout. Z podkladů shromážděných správním orgánem naopak vyplývá, že v Maroku panuje stav funkčního státu s dobře pracujícími bezpečnostními složkami a marocké orgány jsou připraveny a schopny poskytnout účinnou pomoc, pokud se na ně občan v případě potřeby obrátí. Žalobci v tom, aby se v případě

svého ohrožení obrátil na příslušné marocké orgány s žádostí o ochranu, nebránila žádná relevantní překážka. Žalobce neprokázal, že v Maroku pociťoval odůvodněný strach z pronásledování z důvodů § 12 zákona o azylu, či že by mu tam reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, proti níž by mu nebyla poskytnuta ochrana ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu, tedy že by Maroko v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, a ostatně ani v žalobě nezpochybnil nijak důvodně zařazení Maroka mezi bezpečné země, že zemi, ze které přichází, v jeho konkrétním případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu, shledal správní orgán naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.

4. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 26. 12. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor. Žalobce kromě jiného uvedl, že z Maroka cestoval letecky do Turecka a poté do Bulharska, Srbska, Maďarska až do ČR nákladním autem. Ve státech Evropské unie dosud nepobýval, v žádném z nich neměl uděleno vízum nebo povolení k pobytu. Jeho zdravotní stav je dobrý. Absolvoval tři třídy základní školy. Když vycestoval z Maroka, měl namířeno do Rakouska, kde chtěl požádat o azyl. Během cesty z Maroka neměl žádné potíže. Jelikož v Maroku nemohl sehnat práci, odjel do Evropy. Ve své vlasti nebyl trestně stíhán, neměl tam žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány, ani žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V České republice žádá o mezinárodní ochranu proto, že se zde chce usadit a žít normálně. Za bezprostřední příčinu svého odjezdu z vlasti označil dluhy a vyhrožování. Vysvětlil, že si půjčil peníze od souseda, nemohl je vrátit a soused mu vyhrožuje. Zadlužil se proto, že potřeboval peníze, které chtěl použít v zemědělství. Na otázku, jak mu soused vyhrožuje, odpověděl, že soused jej vyzval, aby mu vrátil peníze, jinak jej zabije. K tomu došlo asi před 6 měsíci. Kvůli těmto problémům se s žádostí o pomoc obrátil toliko na svoji rodinu a přátele, ale ti mu nepomohli. Proto se rozhodl odjet a vydělat peníze v Evropě. Žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, na podporu svých tvrzení nechtěl ani doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.
7. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, ze dne 21. 12. 2022 č. j. KRPJ-144436-19/ČJ-2022-160022-SV, jímž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, neboť pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. V řízení ve věci správního vyhoštění žalobce sdělil správnímu orgánu, že má dokončené dvě třídy základní školy, třetí třídu nedokončil. Jelikož není v Maroku práce, pracoval jako rolník. Cílem jeho cesty byla Itálie. Chtěl by si tam najít jinou pracovní příležitost. Z Maroka se rozhodl odcestovat z důvodu špatné ekonomické situace. V Itálii

chce dělat cokoliv. Z Maroka odjel v říjnu 2022, nejprve cestoval autobusem do Casablancy a poté odletěl do Istanbulu, kde zůstal asi 15 dnů na ubytovně. Neměl tam práci. Vzhledem k tomu, že se v Turecku ani najít práce nedala, rozhodl se z Turecka odjet. Opakoval, že se chce dostat až do Itálie. Na území ČR nemá žádného příbuzného. Případné vyhoštění jeho osoby nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Neexistují důvody, které by mu bránily ve vycestování z území ČR. Do Maroka se ale vrátit nechce. Finanční prostředky na cestu nemá. V případě návratu do Maroka mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiná vážné nebezpečí.

8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou jeho dluhy a především obava z výhrůžek jeho věřitele, jenž mu vyhrožoval zabitím. Žalobce dále uvedl ekonomické důvody, tedy to, že v Maroku nemohl sehnat práci, a proto odjel do Evropy. Svoji snahu o legalizaci dalšího pobytu v ČR též vyjádřil slovy, že do ČR přicestoval proto, že tady chce žít a pracovat a že se chce zde usadit a normálně žít.
9. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí učiněných jak v řízení o udělení mezinárodní ochrany, tak v řízení o jeho vyhoštění z území České republiky vedeném pod č. j. KRPJ-144436-19/ČJ-2022-160022-SV, dále z informací, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Marockém království. Konkrétně vycházel z Informace Oddělení zahraničních projektů odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu“, ze dne 5. 5. 2022, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Maroku za rok 2021, ze dne 12. 4. 2022 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 128552/2022-LPTP, ze dne 1. 11. 2022 „Maroko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“.
10. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, je bezpečnou zemí původu stát, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Dle Přílohy 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 213/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen procedurální směrnice) se země považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování

nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují, dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 uvedené Evropské úmluvy nelze odchýlit, dodržování zásady nenavracení podle Ženevské úmluvy a systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.

13. Krajský soud sdílí závěry žalovaného vyjádřené na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí. Protože se s nimi zcela ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Maroko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a procedurální směrnice. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě by Maroko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, neboť z jeho výpovědi nevyplývá, že by ve své zemi mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, anebo by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a téhož zákona. Celkový kontext podané žádosti o mezinárodní ochranu nasvědčuje tomu, že žalobce svůj azylový příběh vykonstruoval až při podání žádosti o mezinárodní ochranu, poté, co byl zadržen Policií ČR, kde přicestoval ilegálně, následně byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu uloženo správní vyhoštění z území ČR. Tvzení žalobce o jeho údajných potížích ve vlasti a tam mu hrozícím nebezpečí jsou i dle názoru soudu do značné míry pochybná. Žalovaný zcela přiléhavě upozornil na rozpory mezi výpověďmi žalobce učiněnými v rámci správního řízení o jeho vyhoštění vedeném Policií ČR a následně při řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vysvětlení žalobce, že v řízení o správním vyhoštění obavy z věřitele nezmiňoval, neboť to v danou chvíli nepovažoval za relevantní, nelze dle názoru soudu akceptovat. Žalobce totiž opakovaně v rámci své výpovědi v řízení ve věci správního vyhoštění uváděl, že odcestoval z vlasti z důvodu špatné ekonomické situace, že v žádném státě o azyl nežádal, a ani to nemá v úmyslu a deklaroval svůj zájem dostat se až do Itálie. Rovněž na výslovný dotaz správního orgánu odpověděl, že v případě návratu do Maroka mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Takto se žalobce vyjadřoval krátce předtím, než podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Prohlásil rovněž, že případné vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a že neexistují důvody, jež by mu bránily ve vycestování z ČR. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že pokud by výhrůžky jeho souseda byly natolik intenzivní a jeho obavy z tohoto nebezpečí natolik vážné, aby právě kvůli nim opustil svoji vlast, jak tvrdil v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zcela jistě by se o těchto údajných problémech ve vlasti zmínil již v řízení ve věci správního vyhoštění. Soud sdílí přesvědčení, že žalobce ve skutečnosti žádnému reálnému nebezpečí ve své vlasti nečelil a z Maroka odjel z jiných, než z hlediska zákona o azylu relevantních důvodů.
14. Krajský soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného, že i pokud by žalobcem tvrzené obavy byly skutečné, platí podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, že původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce, který tvrdil, že se obává svého souseda – věřitele, neplatí. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Ani k takovému závěru ovšem v případě žalobce nelze dospět. Žalobce neprokázal, že by mu příslušné marocké státní orgány odmítly ochranu poskytnout, či že by nebyly schopny ji poskytnout. Žalobce se na státní orgány své

země s žádostí o pomoc vůbec neobrátil. Ze shromážděných informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu plyne, že v Maroku obecně a soustavně nedochází k pronásledování dle článku 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jedná se spíše o ojedinělé případy. Maroko má rovněž odpovídající legislativu respektující požadavky mezinárodních smluv o ochraně lidských práv, které ratifikovalo, zákon poskytuje právo na spravedlivý a veřejný proces, právo na odvolání a předpokládá presumpci neviny. Některé normy a kontrolní mechanismy však nejsou dostatečně aplikovány do praxe, soudy občas postrádaly dostatečnou nezávislost a úřady někdy včas nerespektovaly soudní příkazy, problémy v ochraně lidských práv jsou však hlášeny z oblastí, které se žalobce netýkají. Jedná se o případy politicky citlivé, nedostatečnou ochranu sexuálních menšin nebo složité postavení žen v marocké společnosti. Z citovaných informací o zemi původu se rovněž podává, že v Maroku je aktivní řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva, které provádějí vyšetřování případů týkajících se lidských práv a zveřejňují svá zjištění. Od roku 1990 v zemi působí Národní rada pro lidská práva, která je odpovědná za obranu a prosazování lidských práv a svobod. Soud souhlasí s žalovaným, že na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Marockém království a na základě výpovědi žalobce, lze v jeho případě považovat Maroko za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a procedurální směrnice. Nedůvodná je i žalobní námitka žalobce, že zprávy o zemi původu se nezakládají na řadě zdrojů informací. Opak je pravdou. Součástí stěžejního podkladu – informací o zemi původu žalobce – Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu, stav květen 2022 je obsáhlý výčet zdrojů, z nichž při zpracování těchto dokumentů bylo čerpáno, přičemž se jedná o zdroje všeobecně respektované (příkladmo Amnesty International, Human Rights Watch – Výroční zpráva z roku 2022, Freedom House, Svoboda ve světě 2022 – Maroko, dokumenty OSN, Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a další).

15. Soud uzavírá, že žalovaný se srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s tvrzeními žalobce, a to včetně jeho obav z jednání soukromé osoby. Závěru žalovaného o tom, že žádost žalobce bylo namístež zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nelze nic vytknout.
16. Krajský soud proto žalobu j jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.05.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně